

Xerrades El professor de Yale Thomas Pogge, convidat a Girona

■ La càtedra Ferrater Mora porta a Girona Thomas Pogge, professor de Filosofia i Relacions Internacionals de la Universitat de Yale. Serà demà, en una doble sessió: a 2/4 de 2 serà a la facultat de Lletres, impartint una classe magistral sobre Drets Humans i construcció institucional global; i a 2/4 de 8 serà a La Mercè parlant de medicina i Tercer Món. GIRONA | DdG

Thomas Pogge pronuncia dues conferència avui a Girona

● **Girona.** El professor de filosofia i relacions internacionals de la Universitat de Yale Thomas Pogge impartirà dues conferències avui a Girona. Pogge oferirà a primera hora de la tarda (de 13.30 a 15.00 h), a l'Aula B1 de la Facultat de Lletres de la UdG, la classe magistral *Human Rights as Constraints on global institutional design*. A la tarda, a dos quarts de vuit, a La Mercè, pronunciarà la conferència *Com proporcionar medicines als pobres del món i alhora incentivar la indústria farmacèutica: el fons per l'impacte en la salut*. Els actes són oberts (per al primer cal confirmació), i la segona conferència inclourà servei de traducció simultània. Autor de llibres de filosofia política, Pogge és una figura de referència quan es tracta de temes de justícia global. / EL PUNT

l'entrevista | ENRIC SERRA

«El canvi vindrà si pressionem»

Què puc fer, jo, per combatre la pobresa?

—«Hi ha tres coses essencials que pot fer. La primera, pressionar i influir el seu govern perquè les accions del seu país siguin menys perjudicials per als països pobres; la segona, consumir productes vinculats amb el Comerç Just, i la tercera, ajudar organitzacions que s'ocupen de corregir aquesta situació: Intermón-Oxfam, Metges sense Fronteres, Unicef...»

—Per què el món desenvolupat ignora els més pobres?

—«Perquè els polítics busquen el favor popular per mantenir-se i afavoreixen sobretot els seus ciutadans per damunt de tot. Però ja hi ha persones de països com ara Holanda i Noruega que reclamen més atenció del govern respecte cap als països pobres.»

—El ciutadà corrent es pregunta coses com ara: els diners destinats a salvar la banca arreu del món haurien resolt la pobresa mundial?

—«Tècnicament, sí. Si s'haguessin destinat a estimular la demanda de consum als països pobres i s'haguessin resolt moltes necessitats bàsiques, molta gent hauria pogut sortir de la fam i la pobresa. Políticament, seria difícil, perquè els governs estan molt pressionats per posar aquests diners dins dels respectius països.»

—O sigui que la crisi és més crisi per als pobres?

—«Efectivament. Abans de la crisi hi havia 800 milions de persones per sota del llindar de la pobresa, i ara ja són més de 1.000 milions. Aquí la gent ho passa malament amb la crisi, però molt menys que als països pobres, on la pèrdua d'una possibilitat d'ingressos és perdre-ho tot.»

—Com es pot vèncer la inèrcia de l'egoisme que ens fa limitar la nostra voluntat d'ajuda?

—«Els humans som egoistes, és veritat, però podem arribar a entendre els problemes de la pobresa. Més egoistes són les empreses i les corporacions que pressionen els governs per aconseguir explotar els recursos dels pobres (petroli, minerals, etcètera) i maximitzar els seus beneficis. Jo crec que podem fer-los adonar que costa molt poc canviar de direcció amb els mateixos resultats.»

—El nostre sistema de valors està molt instaurat. Com podem convèncer un ric perquè ajudi un pobre?

—«Presentant un dilema de caràcter moral, però molt efectiu: preferim contribuir excessivament a un sistema que perjudica tanta gent al món o contribuir a un altre que la beneficiï? Preferim que un govern mati i robi per vendre'ns la matèria primera del seu país o podem fer que sigui diferent?»

—És primer l'ou o la gallina? Corrompem nosaltres o són corruptes ells?

—«De corruptes, en som tots, o no és còmplice de l'assassí el que el lloga?»

—Creu que podem interferir en països no occidentals amb concep-

Thomas Pogge

Filòsof i polític

Thomas Pogge (1953) és professor de filosofia i relacions internacionals a la Universitat de Yale (Connecticut, EUA), i autor d'un llibre de referència en l'anàlisi de les desigualtats en el desenvolupament: «Pobresa mundial i drets humans».

tes occidentals com ara democràcia i drets humans?

—«De fet, ja estem interferint-hi, i no és pas a favor dels drets humans. Ho podem fer a favor o en contra, no més hem de triar. Es tracta que aquells països que vulnerin els drets humans no trobin sortida per als seus productes, però per això cal que ens posem d'acord els compradors.»

—Les organitzacions internacionals tenen voluntat i capacitat per fer de mediadores?

—«Les solucions no vindran espontàniament sinó per la pressió que fem sobre els governs i sobre aquestes orga-

Foto: LLUIS SERRAT

Amb Aidan Hollis, de la Universitat de Calgary (Alberta, Canadà), promou el Fons per a l'Impacte en la Salut (HIF) perquè la indústria farmacèutica faci assequibles, a preu baix i a tot el món, medicaments bàsics a canvi d'ajuts proporcionals als resultats obtinguts en la salut de la població.

nitzacions per reformar-los.»

—Vostè proposa un tracte agosarat a la indústria farmacèutica. És possible assolir objectius ètics pactant amb el diable?

—«Si el diable és el de Kant (un sistema just és possible fins i tot en una ciutat de diables, entenen el diable com un ésser egoista), sí. És qüestió de fer-los veure que van en direcció contrària a la salut i que canviant el rumb aconseguen millorar la salut de molta gent i també els seus beneficis.»

—Té indicis que hi estiguin interessats?

—«Són escèptics, però de moment multinacionals com ara Pfizer, Sanofi-Aventis o Novartis m'han cridat per parlar-ne. Jo crec que amb aquest model poden guanyar el mateix o més.»

plaça major

ÀLEX SÁEZ Diputat del PSC

Euskadi

Demà, dimarts 5 de maig, el Parlament basc escollirà per primer cop un socialista com a nou lehendakari al País Basc. Una decisió no exempta de dificultats però que ha de permetre establir un nou clima de convivència dins i fora d'Euskadi. Aquests darrers anys el govern d'Ibarretxe ha contribuït a la fragmentació i radicalització de la societat basca i a l'enfrontament amb el govern d'Espanya, amb la proposta de reforma d'Estatut (pla d'Ibarretxe) clarament inconstitucional.

No ens complau des de Catalunya el suport dels populars per la seva incomprensió de la realitat plurinacional d'Espanya, i on el socialisme català —Maragall, també Lluç— havia subratllat el model d'entesa amb el nacionalisme moderat, però és necessari el canvi. La suma de la majoria absoluta dels trenta-vuit diputats socialistes i populars deixava poques opcions però el PNB no ha tingut en compte cap altra possibilitat que mantenir la lehendakaria, i per tant no ha deixat alternativa. Una situació dife-

“ És precisament en l'amenaça permanent i compartida, a més de la defensa de la Constitució i de l'Estatut de Gernika, que existeix l'embrí del nou pacte a Euskadi

rent va produir-se en les eleccions de 1986, en què els socialistes bascos amb Txiki Benegas, van obtenir dos diputats més que el PNB i van donar suport al govern del nacionalista Ardanza, amb el socialista Ramon Jauregi com a vicelehendakari. Un govern que va donar estabilitat durant deu anys a Euskadi amb la lleialtat dels socialistes.

Recordo el primer cop que vaig sentir teoritzar sobre acords amb el PP. Va ser en una visita que Jesús Eguiguren —president dels socialistes bascos— i Teo Uriarte —membre d'ETA durant el franquisme, antic militant d'Euskadiko Ezkerra—, aleshores parlamentaris socialistes, van fer a Girona. Uriarte va dir-nos que hi havia alguna cosa profunda que els unia amb el PP i era que ploraven junts els morts mentre que sovint patien la incomprensió, si no la indiferència, del món nacionalista. És precisament en l'amenaça permanent i compartida, a més de la defensa de la Constitució i de l'Estatut de Gernika, que existeix l'embrí del nou pacte a Euskadi. S'ha donat preferència a l'acord malgrat les dificultats que planteja a Espanya, on el PNB ha deixat de donar estabilitat parlamentària al govern de Zapatero i ha començat a fer «pinces» amb el PP.

Conec Patxi López. Té la força de la convicció, de la il·lusió, de l'honestat i la sensibilitat de qui estima un país que vol en pau i convivència. Patxi i els socialistes bascos mereixen aquesta oportunitat, val la pena intentar-ho.